

скыя Сѣборъ (1667 г.), побѣгнѣлъ съ 20 душъ отъ еноритяны-ты си, и отишѣлъ при приятеля си, — стародѣбскыя полковникъ Гавріила Иванова. Той имъ посочилъ тамъ за живѣніе село-то Понуровкѣ край рѣкѣ-тѣ Ревнѣ, и ся заселили въ него на 1669 годинѣ. Послѣ надошли при тѣхъ мнозина още отъ послѣдователи-ты на раскола, та скоро ся заселили отъ тѣхъ въ тамошны-ты лѣсове четири села, отъ кои-то съ въцаряваніе-то на Петра и Ивана, съправителница-та имъ Софія испратила до Черниговскыя архiereй и Стародѣбскыя полковникъ указъ, за да ги върнѣтъ назадъ сичкы-ты, обрѣжѣты пакъ на православіе-то. Тѣ тогава ся разбѣгали, и ако и да ся върнѣли пакъ подиръ нѣколко врѣмя тамъ, нѣ мнозина заедно съ священника си Косма, за още по-голѣмъ безопасность, ся дръпнѣли въ Полшѣ. Тамъ тѣ ся заселили на острова Вяткѣ (кой-то ималъ около два верста околность), въ земѣ-тѣ на Халецкыя панѣ, и малко-по-малко надошли при тѣхъ мнозина другы расколници отъ разны мѣста на Россіѣ, та ся заселили наоколо въ нѣколко голѣмы села. Слѣдъ девять години отъ като ся прѣселили тамъ, священникъ-тѣ имъ умрѣлъ, и тѣ повыкали Іеромонаха Іосафа, да имъ священнодѣйствува намѣсто него, па ги сговорилъ, та си направили и черковѣ, нѣ и него смърть-та не оставила да имъ ѣ освѣти. Тогава прибрали Іеромонаха Теодосія, кой-то былъ лишенъ въ Москвѣ за привязанность-тѣ му камъ-то раскола отъ священническыя си санъ и монашество-то. Нѣ то имъ не бъркало, да си го имѣтъ пакъ за такъ-въ намѣсто умрѣлыя Іосафа. Теодосій, кой-то имъ былъ послѣдній священникъ отъ старо крѣщеніе и рѣкоположеніе, като отишѣлъ при тѣхъ повыкалъ отъ Рылско и брата си Александра, всеященникъ, и отъ ново рѣкопологаніе (сир. подиръ патриарха Никона), както — и още единъ все пакъ като него священникъ Григорія отъ Москвѣ, и заедно съ тѣхъ имъ освятилъ черковѣ-тѣ (1695 г.), въ имя-то Покровъ Прѣсвятыя Богородицы съ единъ ветхъ антиминосъ, кой-то си были откраднѣли отъ еднѣ православно черковѣ. Съ повыкваніе-то на тыя священники отъ ново рѣкопологаніе да му помогнѣтъ, Теодосій положилъ между расколници-ты обычая, да си прибиратъ вече и новы священники, та отъ тогава поповщина-та имъ ся образовала въ пълныя смыслъ на имя-то си, отдѣлена отличительно отъ безпоповщинѣ-тѣ. Тѣмъ имъ ся было свършило вече и миро-то, та Теодосій имъ сварилъ друго, особито заради тѣхъ и начинѣли да помазвать съ него и крѣстены-ты си дѣца, и оныя, кои-то дождали отъ Русскѣ-тѣ черковѣ